

Men der er mange opgaver, der udestår, og også i de kommende år vil der være en række udfordringer til den kommunale økonomi og den økonomiske politik generelt, og mon ikke disse udfordringer også vil være blandt emnerne for de kommende forhandlinger.

Vi ved, at det bliver sværere at rekruttere arbejdskraft til den offentlige sektor. Mindre ungdomsårgange vil derfor sætte grænser for, hvor mange initiativer og aktiviteter, der kan iværksættes, også med hensyn til offentlige og kommunale velfærds- og plejeopgaver. Og jeg er lige ved at sige, at det værste, der kunne ske, ville være at sætte ressourcer af til opgaver, der ikke kunne løftes på grund af personalemangel. Derfor er vi nødt til at have den diskussion.

Vi ved, at der er en stigende efterspørgsel efter dagpasning. Fra 1993 til 1999 er der oprettet omkring 173.000 nye pasningspladser, og alligevel er det ikke nok. Der er stadig for mange på venteliste, hvorfor regeringen også i den seneste aftale om kommunernes økonomi har lagt særlig vægt på netop dette område. Og vi ved, at antallet af elever i folkeskolen vil stige frem til år 2005.

Fra radikal side lægger vi umådelig stor vægt på virkeliggørelsen af det rummelige arbejdsmarked. Det er en stor opgave, der har til formål at sikre de svagestes tilknytning til arbejdsmarkedet – en stor opgave, hvor Folketinget og kommunerne i fællesskab har et ansvar for at føre intentionerne ud i livet.

Alle disse udfordringer understreger én ting, nemlig vigtigheden af, at der føres en ansvarlig økonomisk politik.

I de gældende kommuneaftaler forudses en realvækst på 1 pct. i de samlede serviceudgifter i de kommende år. Det er værd at gentage: en realvækst på 1 pct. Nogle gange kunne man få indtryk af, at der bliver sparet kraftigt på de kommunale udgifter. Det er altså ikke tilfældet.

For at kunne løfte alle disse opgaver, for at kunne tage disse udfordringer op, kræves en fortsat ansvarlig økonomisk politik. Det kræver styr på den økonomiske dagsorden, og det er netop, hvad regeringen har.

Jeg skal til sidst sige, at vi fra radikal side ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, der ligger foran os.

Thorild B. Fransgaard (FRI):

Danmark har verdens højeste skattetryk, og det offentlige har en gæld, der skal tilbagebetales. Derfor er det nødvendigt, at der er en aftale

mellem regeringen og kommunerne. Det er den samlede økonomi, der er afhængig af, om vi kan løse den opgave, det er at tilbagebetale gælden og undgå, at skatten stiger.

Det kan være ubehageligt for kommunerne at få en besked om, at man kun må have en vækst på det og det niveau, men jeg er helt enig med finansministeren i, at det er nødvendigt.

Vi har haft en vækst siden 1993 – det sagde den socialdemokratiske ordfører, og så går jeg selvfølgelig ud fra, at det er rigtigt – på 13 pct. Det er meget. Den aftale, der blev indgået i 1998, siger, at realvæksten må stige med 1 pct. om året. Jeg er helt overbevist om, at det er maksimum for, hvad samfundet kan holde til.

Så kan man jo sige, som det jo blev nævnt, at det er for stor en indgriben i det kommunale selvstyre, at man foretager sådanne begrænsninger her fra den lovgivende forsamling, men det er nødvendigt.

Derimod skulle der ses noget mere på, at kommunerne fik frihed til at bestemme noget mere, prioritere noget mere, hvad man skal bruge pengene til. Der er mange kommuner, som ønsker at bruge et større beløb på f.eks. ældreområdet og lidt mindre måske på børnepasning. Der skulle vi foretage nogle ikke så snævre begrænsninger. Man ved bedst derude, hvad der er bedst.

Nu har vi, som jeg sagde her, fået et brev fra Kommunernes Landsforening, der viser, at man allerede i 2001 skal bruge 1,1 mia. kr. mere på ældreområdet på grund af alderssammensætningen, der nu har forandret sig. Det er rigtigt, at det er mange penge. Men det er nok ikke nemt at få frem her under debatten. Det er hemmelige forhandlinger, der foregår mellem regeringen og kommunerne. Men det var jo sjovt, hvis man kunne få et stykke papir på, hvor store beløb kommunerne ekstra får ind bare på grund af den offentlige ejendomsvurdering. Jeg er overbevist om, at det minimum svarer til det her beløb.

Det er rigtigt, at kommunerne har nogle kæmpeopgaver. Det har de altid haft, og det står de over for. Men jeg er overbevist om, og det er vi i Frihed 2000, at de kan klare det, hvis bare de får mere frihed inden for de økonomiske rammer, der er.

Så derfor ser vi ikke hen til, at der bliver mindre offentlig service ude i kommunerne rundt omkring, men vi må nok også se i øjnene, at den samlede offentlige service har nået et niveau, hvor man ikke skal forvente mere.